

<https://doi.org/10.5817/RPT2020-1-9>

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY I/2020

DOMINIKA COLLETT, FRANTIŠEK KASL, JAKUB KLODWIG, IVANA KUDLÁČKOVÁ, PAVEL LOUTOCKÝ, JAKUB MÍŠEK, ANNA STÁRKOVÁ, JAN SVOBODA, PETRA VYDROVÁ, VERONIKA ŽOLNERČÍKOVÁ

1. SLUŽBY INFORMAČNÍ SPOLEČNOSTI

AIRBNB JAKO SLUŽBA INFORMAČNÍ SPOLEČNOSTI

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-390/18 (Airbnb Ireland)
Datum: 19. 12. 2019
Dostupnost: curia.europa.eu

Společnost Airbnb Ireland UC¹ provozuje online platformu, která slouží ke zprostředkování ubytovacích prostor za úplatu mezi hostitelem (a to ať už soukromým, tak i profesionálním) a osobami, které dané ubytování vyhledávají. Tato společnost nadto poskytuje pronajímatelům další služby, např. pojištění občanskoprávní odpovědnosti či volitelný nástroj pro odhad ceny pronájmu. Francouzské sdružení Association pour un hébergement et un tourisme professionnels nepovažovalo činnost Airbnb Ireland UC za prostou zprostředkovatelskou činnost a podalo trestní oznámení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení z důvodu, že daná činnost je vykonávána bez profesního povolení nutného pro činnosti související se správou a pronájmem nemovitostí.

¹ K přesnější charakterizaci předmětné služby a specifickému propojení jednotlivých obchodních společností vlastněných americkou Airbnb Inc. Více viz bod 18 a násl. anotovaného rozhodnutí.

Daným případem se zabýval Tribunal de grande instance de Paris, který vznesl na SDEU dvě předběžné otázky. První bylo to, jestli by služba poskytovaná společností Airbnb Ireland UC měla být kvalifikována jako „služba informační společnosti“ ve smyslu směrnice o elektronickém obchodu.² Druhou pak bylo to, jestli tato směrnice brání použití příslušného zákona stanovujícího povinnost ke zřízení povolení pro správu nemovitostí a tedy jestli daná směrnice nebrání uplatnění trestní odpovědnosti společnosti Airbnb Ireland UC za nesplnění zákonných podmínek³.

SDEU vedl poměrně rozsáhlou argumentaci, ze které je patrné, že se chtěl jednoznačně vyhnout připodobnění dané služby k předešlým rozhodnutím souvisejícím se službami v oblasti dopravy.⁴ SDEU v této věci především argumentoval, že spojovat činnost s ubytovacími službami je problematické a v případě služeb v oblasti dopravy se jedná o zcela jinou oblast navíc pokrytou čl. 58 odst. 1 SFEU.⁵ Nadto zdůraznil, že u činnosti společnosti Airbnb Ireland UC nemůže být prokázána existence rozhodujícího vlivu na ubytovací služby (na rozdíl od společnosti Uber). Tato společnost tak neposkytuje ubytovací služby, zprostředkovává spíše možnost uzavřít související smlouvy. Důležitější než detailní argumentace,⁶ je fakt, že SDEU zde (ač nebyl přímo dotazován) argumentuje ve smyslu omezeného vlivu na ubytovací služby společností Airbnb Ireland UC (i přesto, že tato společnost poskytuje i doplňkové služby související s ubytováním). Směr argumentace je tak odlišný oproti potenciálně srovnatelnému rozhodnutí Uber Spain.

SDEU konstatoval, že službu poskytovanou společností Airbnb Ireland UC je nutno považovat za službu informační společnosti.⁷ Tím tak soud zdůraznil, že se jedná „jen“ o službu poskytovanou na dálku, elektronicky

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu).

³ Bod 26 anotovaného rozhodnutí.

⁴ Především rozhodnutí ze dne 20. prosince 2017 ze dne 20. prosince 2017 SDEU ve věci Uber Spain, C-434/15.

⁵ Bod 66 anotovaného rozhodnutí.

⁶ Ta je obsažena v bodě 52 a násl. anotovaného rozhodnutí.

⁷ Jedná se o odpověď na první předběžnou otázku.

a na individuální žádost příjemce;⁸ odlišuje ji tak zcela od ubytovacích služeb. V obdobném kontextu argumentoval i v souvislosti s druhou položenou otázkou; závěrem však konstatuje, že záleží na právu každého členského státu a soud nemůže vyloučit možnost zahájení trestního řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení.

Na rozhodnutí je dle našeho názoru patrná snaha o korekci předešlého rozhodování v obdobných případech a snaha o limitaci faktorů omezujících fungování služeb sdílené ekonomiky. Soud se totiž (oproti předešlým rozhodnutím) mnohem více věnoval argumentaci nastavující mantinely fungování dané služby informační společnosti a ve svém odůvodnění se snažil naznačit, že ne každá činnost nutně musí podléhat příslušným registracím a vnitrostátním limitům (i díky několikerému zdůraznění, že veškerá činnost společnosti Airbnb Ireland UC nemůže být vnímána jinak, než jako zprostředkovatelská). Toto rozhodnutí tak může mít i dalekosáhlé dopady související s daňovými otázkami, na charakter podnikání, ochranu spotřebitele a může dále ovlivňovat ubytovací standardy. Otázkou zůstává, jestli jednotlivé členské státy budou ochotny respektovat potenciálně větší benevolenci k regulaci služeb sdílené ekonomiky a sdílet výše nastíněný problematický názor soudu.

Autor: PL

ODPOVĚDNOST ZA VÝROBKY USKLADNĚNÉ ONLINE TRŽIŠTĚM

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-567/18 (Coty Germany)

Datum: 2. 4. 2020

Dostupnost: curia.europa.eu

Společnost Coty distribuující parfémy je držitelkou licence k evropské ochranné známce DAVIDOFF. Společnost Amazon je online tržištěm, které umožňuje na stránkách uživatelům umisťovat výrobky k prodeji. Společnost Amazon rovněž nabízí k využití své sklady pro uskladnění výrobků.

⁸ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

Společnost Coty si jako testující kupující pořídila parfém „Davidoff“ (konkrétní druh) a zjistila, že nebyl na evropský trh uveden v souladu s právem. Po komunikaci se společností Amazon došlo k zaslání těchto „vadných“ výrobků společnosti Coty, ta ale navíc požadovala, aby se společnost Amazon do budoucna zdržela jakéhokoli skladování těchto výrobků chráněných ochrannou známkou.

Německý Spolkový soudní dvůr posléze v souvislosti s evropským nařízením o OZ⁹ formuloval předběžnou otázku k SDEU zaměřující se na pojem užití ochranné známky.

SDEU se zabýval otázkou, jestli *„osoba, která pro třetí stranu uskládňuje výrobky porušující práva z ochranné známky, aniž o tomto porušení ví, tyto výrobky za účelem jejich nabízení nebo uvádění na trh [skladuje], jestliže úmysl nabízet tyto výrobky nebo je uvádět na trh nemá tato osoba, ale pouze třetí strana?“*¹⁰

Hlavní otázkou bylo, jestli nařízení o OZ upravuje užívání ochranné známky v daném kontextu, a co zahrnuje její užití. Soud s odkazem na předchozí rozhodnutí¹¹ zdůraznil, že užití znamená *„aktivní jednání a přímou či nepřímou kontrolu nad aktem představujícím užívání.“*¹² *„Pouze třetí osoba, která má přímou či nepřímou kontrolu nad aktem představujícím užívání, je skutečně schopna toto užívání ukončit.“*¹³ SDEU dále zdůrazňuje, že *„k tomu, aby uskladnění výrobků označených označeními totožnými nebo podobnými s ochrannými známkami mohlo být kvalifikováno jako „užívání“, je ještě třeba [...], aby hospodářský subjekt provádějící toto uskladnění sám sledoval cíl [...], který spočívá v nabízení výrobků nebo jejich uvádění na trh.“*¹⁴

Na základě výše řečeného tedy SDEU shrnul, že osoba, která pro třetí stranu uskládňuje výrobky porušující práva z ochranné známky, aniž

⁹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie.

¹⁰ Bod 18 anotovaného rozhodnutí.

¹¹ Bod 37 anotovaného rozhodnutí.

¹² Tamtéž.

¹³ Bod 38 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴ Bod 45 anotovaného rozhodnutí.

o tomto porušení ví (a sama takový cíl nesleduje), neužívá ve smyslu dané legislativy příslušnou ochrannou známku.

Toto rozhodnutí je dobrou zprávou pro online tržiště a mimo jiné (a co je asi nejzajímavější) se zde ukazuje inspirace limitací odpovědností ISP a využití bezpečného přístavu. Argumentace využitá v anotovaném rozhodnutí je totiž nápadně podobná konceptu omezení odpovědnosti ISP a bezpečného přístavu. Je tak patrné, jak regulace otázek spadajících čistě do oblasti práva informačních technologií zpětně začínají ovlivňovat i „klasičtější“ problematiku.

Autor: PL

2. PRÁVO DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ

ODCHYLKY OD USTANOVENÍ, PODLE NICHŽ MOHOU BÝT VYUŽÍVÁNA DÍLA VÝKONNÝCH UMĚLCŮ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-484/18 (Spedidam, PG, GF proti Institut national de l'audiovisuel)
Datum: 14. 11. 2019
Dostupnost: curia.europa.eu

Institut national de l' audiovisuel (dále jen „INA“) je veřejnoprávní institucí v oblasti audiovizuálního dědictví asistující při využívání archivů audiovizuálních výrobců. PG a GF jakožto právní nástupci zemřelého hudebníka ZV podali vůči INA žalobu za účelem získání náhrady za údajný zásah do práv výkonných umělců, kterých se INA měla dopustit nabízením videozáznamů a zvukových záznamů vystoupení hudebníka ZV bez svolení PG a GF. Kasační soud vznesl následující předběžnou otázku.

Soudní dvůr byl tázán, zda čl. 2 písm. b) a čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/29 (o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti) musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, které v oblasti

využívání audiovizuálních archivů orgánem určeným k tomuto účelu stanoví vyvratitelnou domněnku svolení výkonného umělce se záznamem a užíváním jeho výkonu, pokud se tento výkonný umělec podílí na nahrávání audiovizuálního díla pro účely jeho vysílání.¹⁵

V souladu s cílem vysoké úrovně ochrany práv výkonných umělců je třeba vnímat preventivní povahu práv, která výkonným umělcům zaručují čl. 2 písm. b) a čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/29, a to v tom smyslu, že každé rozmnožení či zpřístupnění záznamů jejich výkonů veřejnosti vyžaduje jejich předchozí svolení.¹⁶ Z tohoto výkladu tedy plyne, že s výhradou výjimek a omezení, které jsou taxativně uvedeny v článku 5 předmětné směrnice, musí být každé užití takových předmětů ochrany třetí osobou bez předchozího svolení považováno za zásah do práv majitele.¹⁷ Předmětné články směrnice ale již dále neupřesňují způsob, jakým musí být předchozí svolení výkonného umělce vyjádřeno, je tedy umožněno i vyjádření implicitní formou.¹⁸

Soudní dvůr v této souvislosti uvedl, že výkonný umělec, který se sám podílí na výrobě audiovizuálního díla pro účely jeho vysílání státními vysílacími společnostmi, a který se tak nachází na místě nahrávání takového díla k těmto účelům, jednak ví o zamýšleném užití svého výkonu a jednak svůj výkon realizuje pro účely takového užívání.¹⁹ Je tedy možné mít za to, neexistuje-li důkaz v opačném smyslu, že v důsledku této účasti dal svolení se záznamem uvedeného výkonu, jakož i s jeho užíváním.²⁰ Francouzská právní úprava ovšem umožňuje prokázání nesouhlasu s pozdějším užíváním výkonu, předmětná domněnka má tedy vyvratitelnou povahu.²¹

V odpovědi na předběžnou otázku Soudní dvůr uvedl, že čl. 2 písm. b) a čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/29 nebrání vnitrostátním právním

¹⁵ Srov. bod 34 anotovaného rozhodnutí.

¹⁶ Srov. body 38 a 39 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷ Srov. bod 38 anotovaného rozhodnutí.

¹⁸ Srov. bod 40 anotovaného rozhodnutí.

¹⁹ Srov. bod 42 anotovaného rozhodnutí.

²⁰ Srov. bod 42 anotovaného rozhodnutí.

²¹ Srov. bod 43 anotovaného rozhodnutí.

předpisům stanovit vyvratitelnou domněnku svolení výkonného umělce se záznamem a užíváním jeho výkonu, pokud se tento výkonný umělec podílí na nahrávání audiovizuálního díla pro účely jeho vysílání.²²

Autorka: IK

PŘEKRYTÍ STAVBY REKLAMOU JAKO ZÁSAH DO ROZMNOŽENINY AUTORSKÉHO DÍLA

Soud: Vrchní soud v Praze
Věc: 3 Co 89/2019–66
Datum: 2. 12. 2019
Dostupné z: na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Vrchní soud v Praze rozhodoval o odvolání ve věci žalobce Jana H., architekta domu v ulici Boženy Němcové na Praze 2, proti žalované JIZERA INVEST s.r.o., vlastníci domu, na němž je umístěn billboard a reklamní obrazovka překrývající celé průčelí.²³

Městský soud v Praze jako soud prvního stupně zamítnul nárok na odstranění reklamních panelů a zaplacení zadostiučinění žalobci z důvodu zásahu do jeho autorských práv.²⁴ Žalobce se odvolal v celém rozsahu.²⁵

Žalobce tvrdil, že umístěním reklamy byla snížena hodnota díla a porušeno právo na jeho nedotknutelnost (§ 11 odst. 3 autorského zákona²⁶ („AZ“)).²⁷ Dům je ceněn odbornou veřejností zejména kvůli tzv. střešní frontě na průčelí, nyní zakryté.²⁸ Žalobce se na základě § 40 odst. 1

²² Srov. bod 46 anotovaného rozhodnutí.

²³ Bod 2 anotovaného rozhodnutí.

²⁴ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

²⁵ Bod 12 anotovaného rozhodnutí.

²⁶ Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů.

²⁷ Body 2 a 12 anotovaného rozhodnutí.

²⁸ Bod 2 anotovaného rozhodnutí.

písm. d) AZ domáhal nápravy s tím, že k úpravě neposkytnul souhlas a jeho renomé je dlouhodobě poškozováno komolením díla.²⁹

Prvoinstanční soud žalobě nevyhověl³⁰, z důvodu, že dle něj dílo nedošlo k úhoně, pouze není vidět.³¹ Žalobce totiž neprokázal, že reklamní plocha je fyzicky spjata s průčelím.³² Prvoinstanční soud také nepovažoval úpravy stavby za zásah do rozmnoženiny díla podle § 40 odst. 1 písm. d) AZ.³³ Odvolací však se závěry soudu prvního stupně nesouhlasil. Stavba dle něj může představovat rozmnoženinu,³⁴ a navíc překrytí díla může snížit jeho hodnotu. Odvolací soud dále konstatoval, že soud prvního stupně nedostatečně zkoumal způsob upevnění reklamy.³⁵

Odvolací soud změnil výrok prvoinstančního soudu a nařídil žalované odstranění obrazovky i billboardu z průčelí budovy.³⁶ Výrok týkající se zadostiučinění zrušil a vrátil k rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu chybějícího posouzení narušení průčelí upevněním reklamy.³⁷

Rozsudek konstatuje, že překrytí budovy reklamní plochou, jejíž umístění autor neodsouhlasil, konstituje zásah do autorského díla – architektonické stavby. Žalovaná nicméně podala dovolání k Nejvyššímu soudu. Zároveň podala návrh na odklad vykonatelnosti povinnosti odstranit reklamu. Nejvyšší soud návrh na odklad zamítl.³⁸

Autorka: VŽ

²⁹ Tamtéž.

³⁰ Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 23 C 34/2017-44.

³¹ Bod 10 anotovaného rozhodnutí.

³² Bod 9 anotovaného rozhodnutí.

³³ Bod 10 anotovaného rozhodnutí.

³⁴ Bod 14 anotovaného rozhodnutí.

³⁵ Tamtéž.

³⁶ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

³⁷ Bod 16 anotovaného rozhodnutí.

³⁸ Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1079/2020.

ZNAMENÁ NEOPRÁVNĚNÁ ZMĚNA POČÍTAČOVÉHO PROGRAMU TAKÉ PORUŠENÍ SMLOUVY?

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-666/18 (IT Development SAS proti Free Mobile SAS)
Datum: 18. 12. 2019
Dostupnost: curia.europa.eu

Společnost IT Development poskytla společnosti Free Mobile licenci a došlo k uzavření smlouvy o údržbě počítačového programu ClickOnSite. Následně společnost IT Development podala proti společnosti Free Mobile žalobu pro porušení práv k počítačovému programu, v níž se s poukazem na licenční smlouvu domáhala náhrady škody z důvodu neoprávněné změny tohoto programu v podobě vytvoření nových formulářů. Soud prvního stupně označil nároky založené na delikt ní odpovědnosti za nepřipustné. Odvolací soud poukázal na zásadu zákazu souběhu, kdy nemůže být založena smluvní odpovědnost a zároveň delikt ní odpovědnost za tytéž činy a též je delikt ní odpovědnost vyloučena ve prospěch smluvní odpovědnosti v případě existence platné smlouvy. Z důvodu působnosti směrnice 2004/48 o dodržování práv duševního vlastnictví, jež má být aplikována na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví bez rozlišení, zda k porušení došlo v důsledku nesplnění smlouvy, či nikoli, se odvolací soud rozhodl vznést předběžnou otázku.

Soudní dvůr byl tázán, zda musí být směrnice 2004/48 o dodržování práv duševního vlastnictví a 2009/24 o právní ochraně počítačových programů vykládány v tom smyslu, že porušení ustanovení licenční smlouvy k počítačovému programu týkající se práv duševního vlastnictví nositele autorských práv k tomuto programu spadá pod pojem „porušení práv duševního vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48, a že tudíž musí mít uvedený nositel možnost požívat záruk stanovených touto směrnicí, bez ohledu na režim odpovědnosti použitelný podle vnitrostátního práva.³⁹

³⁹ Srov. bod 30 anotovaného rozhodnutí.

Soudní dvůr v této souvislosti uvedl, že zákaz změny zdrojového kódu počítačového programu patří k autorským právům k počítačovému programu a ochrana takového práva je přiznána jakékoli osobě podle ustanovení vnitrostátních právních předpisů o autorském právu k těmto dílům.⁴⁰ Směrnice 2009/24 tedy neváže ochranu práv nositele autorských práv k počítačovému programu na otázku, zda tvrzené porušení těchto práv spadá pod porušení licenční smlouvy, či nikoli.⁴¹ Taktéž i směrnice 2004/48 se vztahuje na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví, tedy i na porušení, jež vyplývají z nesplnění smluvní podmínky týkající se využívání práva duševního vlastnictví, včetně práva autora počítačového programu.⁴²

Soudní dvůr dospěl k závěru, že porušení ustanovení licenční smlouvy k počítačovému programu spadá pod pojem „porušení práv duševního vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48 o dodržování práv duševního vlastnictví.⁴³ Soudní dvůr též uvedl, že určení odpovědnostního režimu použitelného v případě porušení autorských práv k počítačovému programu nabyvatelem licence k tomuto programu spadá do pravomoci členských států.⁴⁴ Nositeli autorských práv ale musí být umožněno požívat záruk stanovených směrnicí 2004/48 o dodržování práv duševního vlastnictví bez ohledu na režim odpovědnosti použitelný podle vnitrostátního práva členských států.⁴⁵

Autorka: IK

⁴⁰ Srov. bod 32 anotovaného rozhodnutí.

⁴¹ Srov. bod 33 anotovaného rozhodnutí.

⁴² Srov. bod 36 anotovaného rozhodnutí.

⁴³ Srov. bod 42 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁴ Srov. bod 46 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁵ Srov. bod 49 anotovaného rozhodnutí.

JE ON-LINE SLUŽBA SPOČÍVAJÍCÍ VE VIRTUÁLNÍM TRHU S „POUŽITÝMI“ ELEKTRONICKÝMI KNIHAMÍ SDĚLOVÁNÍ VEŘEJNOSTI?

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-263/18 (Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers)
Datum: 19. 12. 2019
Dostupnost: curia.europa.eu

Skupina vydavatelů pověřila sdružení Nederlands Uitgeversverbonda Groep Algemene Uitgevers (dále jen „žalobci“), aby zajistili ochranu autorských práv, jež jim udělili nositelé těchto práv prostřednictvím výhradních licencí. Společnost Tom Kabinet Holding je jediným akcionářem společnosti Tom Kabinet Uitgeverij, která vydává knihy, elektronické knihy a databáze, a společnosti Tom Kabinet, spravující internetové stránky, na kterých začala nabízet on-line službu spočívající ve virtuálním trhu s „použitými“ elektronickými knihami. Následně Tom Kabinet nabízené služby nahradila tzv. „Toms Leesclub“, kde vystupuje jako obchodník s elektronickými knihami. Toms Leesclub svým členům nabízí po zaplacení finanční částky „použité“ elektronické knihy, které Tom Kabinet zakoupila nebo ji byly bezplatně věnovány.⁴⁶

Žalobci podali na základě nizozemského zákona o autorském právu proti uvedenému společností návrh na předběžné opatření. Rechtbank Amsterdam jejich návrh zamítl. Žalobci se proti tomuto rozhodnutí odvolali u Gerechtshof te Amsterdam, který uvedené rozhodnutí potvrdil a současně Tom Kabinet zakázal nabízet on-line službu umožňující prodej protiprávně stažených elektronických knih. Žalobci následně podali u Rechtbank Den Haag žalobu, kterou se domáhali zákazu porušování autorských práv svých členů.

Nizozemský soud se obrátil na Soudní dvůr s předběžnými otázkami. Soudní dvůr se zabýval zejména otázkou, zda poskytnutí elektronické knihy

⁴⁶ Bod 24 anotovaného rozhodnutí.

k trvalému užívání prostřednictvím stažení spadá pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29⁴⁷, nebo pod pojem „veřejné rozšiřování“ uvedený v čl. 4 odst. 1 této směrnice a zda se případně uplatní právo na vyčerpání dle čl. 4 odst. 2 této směrnice.

Soudní dvůr uvedl, že je nesporné, že Tom Kabinet zpřístupňuje dotčená díla každé osobě, která se zaregistruje na internetových stránkách čtenářského klubu, s tím, že má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí, takže poskytování takové služby je nutno považovat za sdělování díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, přičemž není nutné, aby uvedená osoba této možnosti využila a skutečně elektronickou knihu z těchto internetových stránek získala.⁴⁸ Vzhledem k tomu nemůže být řeč ani o vyčerpání práv k dílu. Soudní dvůr tak opětovně potvrdil, že k vyčerpání práv při online distribuci dochází jen ve vztahu k počítačovým programům.⁴⁹

Autorka: DC

JE UŽITÍ KONKRÉTNÍHO TETOVÁNÍ V POČÍTAČOVÉ HŘE PORUŠENÍM AUTORSKÉHO PRÁVA?

Soud: District Court Southern District of New York

Věc: Solid Oak Sketches v. 2K Games

Datum: 26. 3. 2020

Dostupnost: <https://www.documentcloud.org/documents/6819709-SolidOak.html>

Take-Two Interactive Software, Inc. (dále jen „žalovník“) je hlavní vývojář, vydavatel a prodejce video her, které vydává prostřednictvím svých dceřiných společností 2KGames, Inc. a Rockstar Games, Inc. Žalovník každoročně vydávají upravenou verzi video hry simulující basketbalové

⁴⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

⁴⁸ Bod 65 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁹ Srovnej rozhodnutí SDEU ze dne 3. 7. 2012 ve věci UsedSoft, C-128/11.

utkání s realistickým zobrazením jednotlivých týmů a hráčů NBA, které mimo jiné zahrnuje i zobrazení případných tetování jednotlivých hráčů. Solid Oak (dále jen „žalobce“) tvrdí, že žalování porušili jeho autorské právo veřejným vystavením jeho děl⁵⁰ v rámci vydání upravených verzí hry 2K14, 2K15, 2K16. Jednotliví hráči dali NBA svolení k udělení licence na vyobrazení jejich podoby třetím stranám. NBA tuto licenci udělila žalovaným.

Žalobce podal žalobu u District Court Southern District of New York (dále jen „District Court“) pro porušení ustanovení 101 a násl. amerického autorského zákona.⁵¹ Tento návrh byl zamítnut, kdy následně žalobce doplnil svůj návrh, kdy současně žalování podali protinávrh. District Court návrhu žalobce opětovně nevyhověl a zamítl také obranu žalovaných v rámci řízení.

District Court se ve svém následném rozsudku zabýval zejména: a) žalobcovým návrhem týkajícím se porušení autorských práv, b) vyhověním návrhu ve prospěch žalovaných na základě výjimky z autorského práva, tzv. fair use a aplikace užití minimálního rozsahu, tzv. pravidla de minimis.

Soud řešil otázkou, zda může případné autorské právo autora tetování omezit možnost následného zachycení podoby daného člověka s tímto tetováním. Soud v rozhodnutí došel k závěru, že případná práva k tetování nemohou omezit osobu, která tetování má, v možnosti následného zachycení a zobrazení jejich podoby na veřejnosti, v televizi nebo při jiných příležitostech a že se tak jedná o implicitní licenci, pokud si toto smluvní strany dopředu nevyloučí.⁵² Soud v rozsudku mimo jiné vzal v potaz, že zobrazená tetování ve video hře dosahovala od 4,4 % do 10,96 % jejich skutečné velikosti.⁵³ Zároveň soud rozhodl, že užití tetování ze strany žalovaných bylo v souladu s výjimkou fair use.⁵⁴

Autorka: DC

⁵⁰ Jednalo se o 5 tetování, které byly vyobrazeny na hráčích Eric Bledsoe, LeBron James a Kenyon Martin.

⁵¹ Copyright Act of 1976, 17 U.S.C.

⁵² Viz str. 16 anotovaného rozhodnutí.

⁵³ Viz str. 13 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁴ Viz str. 23 anotovaného rozhodnutí.

3. OSOBNÍ ÚDAJE A SOUKROMÍ

ZABAVENÍ NOSIČŮ S DATY, CHRÁNĚNÝMI ADVOKÁTNÍM TAJEMSTVÍM

Soud:	Evropský soud pro lidská práva
Věc:	14704/12 (Kirdök a další proti Turecku)
Datum:	3. 12. 2019
Dostupnost	hudoc.echr.int

Trojice tureckých advokátů si stěžovala na zabavení jejich elektronických dat soudním příkazem, vydaným v souvislosti s trestním stíháním jiného advokáta, se kterým trojice sdílela kancelář. Data byla okopírována z počítače, který advokáti společně používali a také z hard disku jednoho z advokátů. Advokáti požadovali vydání nebo výmaz okopírovaných dat, jelikož byla chráněna advokátním tajemstvím a nepatřila obviněnému, proto podle nich Istanbulský soudní dvůr neměl oprávnění advokátní tajemství takto omezit. Istanbulské státní zastupitelství namítalo, že ještě nebyl proveden přepis sporných dat, a tudíž není možné určit komu data patřila. Istanbulský soudní dvůr zamítl vznesený požadavek, protože předmětný soudní příkaz byl vydán v souladu se zákonem, a to ačkoli byl soud povinen podle tureckého práva neprodleně posoudit zabavené údaje a vrátit data, která jsou advokátním tajemstvím chráněna.

Stěžovatelé se proto obrátili na Evropský soud pro lidská práva (ESLP), aby určil, zda mohla být zabavena také data chráněná advokátním tajemstvím a zda Istanbulský soudní dvůr, i přes absenci mechanismu k filtrování elektronických důkazů, splnil svoji povinnost pečlivě ověřovat nezbytnost omezení advokátního tajemství mezi advokátem a jeho klientem.

ESLP posuzoval, zda je předmětný případ a relevantní turecké právo v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (EULP), stanovující, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

ESLP shledal, že zabavení předmětných dat neodpovídalo naléhavé sociální potřebě, nebylo úměrné sledovaným legitimním cílům a nebylo nutné v demokratické společnosti, jelikož předmětná data přímo nesouvisela s podezřelým advokátem. Istanbulský soudní dvůr dále přezkumem žádosti advokátů nesplnil svoji povinnost zajistit zvláště pečlivé ověření nezbytnosti opatření údajů, které jsou chráněné advokátním tajemstvím, a proto došlo k porušení čl. 8 (právo na soukromí) a čl.13 (právo na účinný prostředek nápravy) EULP.

Autor: JK

ZÁKONNOST' MONITOROVANIA REZIDENČNÝCH DOMOV PROSTREDNÍCTVOM KAMIER

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-708/18 (Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA)
Datum: 11. 12. 2019
Dostupnost: curia.europa.eu

TK ako vlastník bytu v rezidenčnej budove podal žalobu na spoločenstvo vlastníkov bytov, ktoré do rezidenčnej budovy nainštalovalo viacero kamier na video monitorovanie. Kamery boli nainštalované na popud ďalších obyvateľov z dôvodu lepšieho dohľadu nad priestormi v budove, nakoľko v nej už došlo k viacerým vlámaniam a krádežiam a tiež z dôvodu, že predchádzajúce opatrenia, napr. zavedenie bezpečnostného systému vstupu do budovy, nezabránili trestným činom.⁵⁵ TK v žalobe predloženej rumunskému súdu tvrdil, že kamery porušujú jeho právo na rešpektovanie súkromného života a tiež povinnosti spoločenstva v oblasti ochrany osobných údajov.⁵⁶

Vnútroštátny rumunský súd následne inicioval konanie o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ.

⁵⁵ Body 19 a 20 anotovaného rozhodnutia.

⁵⁶ Bod 16 anotovaného rozhodnutia.

Aj keď rumunský súd položil SDEÚ viacero otázok, SDEÚ zhrnul, že všetky smerujú k otázke, či bránia čl. 7 f) Smernice o ochrane osobných údajov⁵⁷ a čl. 7 a 8 Charty tomu, aby vnútroštátne právo umožnilo video monitorovanie spoločných priestoroch rezidenčných budov bez súhlasu dotknutých osôb, a to s cieľom chrániť oprávnený záujem spočívajúci v ochrane osôb a majetku.⁵⁸

SDEÚ následne primárne analyzoval nadväzujúce ustanovenie čl. 7 f) Smernice o ochrane osobných údajov týkajúce sa legitímneho záujmu prevádzkovateľa a definoval tri podmienky jeho uplatnenia ako požiadavky zákonnosti spracovania osobných údajov bez súhlasu. Po prvé, legitímny záujem musí byť v čase spracovania aktuálny, nie hypotetický. Táto podmienka je v predmetnom prípade jednoznačne splnená, aj keď SDEÚ zdôraznil, že nie je nevyhnutné, aby už v minulosti muselo dôjsť k zásahu do majetku osôb aby išlo o aktuálny záujem⁵⁹. Po druhé, pri aplikácii legitímneho záujmu je nevyhnutné posúdiť, či spracovanie bolo nevyhnutné a či jeho účel nebolo možné dosiahnuť použitím menej invazívnych prostriedkov a spracovaním menšieho množstva údajov. Aj tu SDEÚ skonštatoval zohľadnenie tejto podmienky, nakoľko menej invazívne prostriedky v uvedenom prípade už boli bezvýsledne použité a nakoľko kamery snímajú len relevantné priestory.⁶⁰ Po tretie je nevyhnutné vyvažovať legitímny záujem proti právam dotknutých osôb, vždy však samostatne v každom jednotlivom prípade.

SDEÚ napokon skonštatoval, že vnútroštátne právo umožňujúce video monitorovanie v rezidenčných budovách bez súhlasu dotknutých osoba účelom ochrany osôb a majetku nie je v rozpore s právom EÚ, ak toto monitorovanie spĺňa požiadavky čl. 7 f) Smernice o ochrane osobných údajov. Posúdenie splnenia týchto podmienok je však úlohou vnútroštátneho súdu.

Autorka: PV

⁵⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov.

⁵⁸ Bod 33 anotovaného rozhodnutia.

⁵⁹ Body 44 a 45 anotovaného rozhodnutia.

⁶⁰ Body 46 - 51 anotovaného rozhodnutia.

ZÁKONNOST UŽITÍ TECHNOLOGIÍ FACE RECOGNITION PŘI VSTUPU DO ŠKOL

Soud: Tribunal Administratif de Marseille
Věc: N° 1901249 (La Quadrature du Net et Autres)
Datum: 27. 2. 2020
Dostupnost: forum.technopolice.fr

Francouzský region Provence-Alpes-Côte d'Azur („PACA“) schválil testování přístupového systému založeného na technologii rozpoznávání obličejů (tzv. face recognition) na dvou středních školách.

Učinil tak, aniž by takové rozhodnutí spadalo do mezí jeho působnosti. La Quadrature du Net a další sdružení na ochranu práv proto podala správní žalobu proti zákonnosti tohoto rozhodnutí, o které rozhodoval soud prvního stupně.

PACA zdůvodňoval použití technologie face recognition zájmem na zvýšení bezpečnosti studentů a zaměstnanců školy a zjednodušení přístupu do školních prostor. Technologie totiž umožňovala přístup nejen osobám, jejichž biometrické údaje rozpoznala, ale také osobám neznámým, jejichž pohyb po prostorách následně sledovala.⁶¹ Zákonnost takového zpracování byl opírán o právní základ souhlasu subjektů údajů,⁶² přičemž pro tuto operaci zpracování nebylo získáno předchozí povolení dozorového úřadu ani nebylo provedeno posouzení vlivu na ochranu osobních údajů.

Soud měl vedle zákonnosti samotného rozhodnutí posoudit rovněž zákonnost zpracování biometrických údajů ve světle výjimek čl. 9 odst. 2 ve spojení s čl. 4 a 7 Nařízení (EU) 2016/679.⁶³

Ve svém rozhodnutí soud poukázal na to, že technologie face recognition zpracovávala biometrické údaje zranitelných osob, především nezletilých, jimž je náležej nejvyšší možná ochrana. Vzhledem k nerovnému postavení stran nebyly splněny podmínky svobodného a informovaného

⁶¹ Bod 8 anotovaného rozhodnutí.

⁶² Bod 12 anotovaného rozhodnutí.

⁶³ Body 9-11 anotovaného rozhodnutí.

souhlasu.⁶⁴ Zlepšení bezpečnosti a přístupu do škol rovněž nelze považovat za významný veřejný zájem, jelikož takové zpracování není přiměřené.⁶⁵

Soud na základě výše uvedených argumentů rozhodl o nezákonnosti testování technologie face recognition a napadené rozhodnutí PACA zrušil.

Autorka: AS

ODPOVĚDNOST OBJEDNATELE OBCHODNÍCH SDĚLENÍ

Soud: Městský soud v Praze

Věc: 14 A 242/2018

Datum: 7. 4. 2020

Dostupnost: nssoud.cz

Žalobce uzavřel se svým obchodním partnerem smlouvu o marketingové spolupráci – o pořádání kampaně v žalobcův prospěch.⁶⁶ V rámci této kampaně byla šířena obchodní sdělení jejich zasláním na elektronické adresy.⁶⁷ Partner byl smluvně zavázán k dodržování právních předpisů a žalobci potvrdil, že disponuje potřebnými souhlasy.⁶⁸ Úřad pro ochranu osobních údajů, v anotovaném rozsudku již v pozici žalovaného, vydal příkaz, v němž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen „ZNSIS“). Žalobce se tedy podle žalovaného dopustil hromadného nebo opakovaného šíření obchodních sdělení i) bez souhlasu adresáta a těch, která ii) nebyla jasně a zřetelně označena jako obchodní sdělení. Na tomto nic nezměnil ani odpor⁶⁹ a následný rozklad.⁷⁰

⁶⁴ Bod 12 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁵ Bod 13 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁶ Bod 52 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁷ Srov. bod 6 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁸ Srov. bod 15 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁹ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁰ Body 6-8 anotovaného rozhodnutí.

Žalobce v rámci své správní žaloby mimo jiné uvedl, že nebyl šířitelem nebo odesílatelem obchodních sdělení a že není odpovědný za jednání partnera, neboť mu žádný právní předpis neukládá ověřovat to, zda jeho partner disponuje potřebnými souhlasy.⁷¹ Soud tedy posuzoval, zda je možné za šířitele nebo odesílatele obchodních sdělení považovat i objednatele marketingové kampaně, ačkoli nebyl jejich přímým odesílatelem.⁷²

Podmínky šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky upravuje § 7 ZNSIS a v návaznosti na něj jsou pak v § 11 stanoveny přestupky.

Soud s ohledem na smysl a účel zákona uvedl, že je za osobu, která šíří obchodní sdělení, možné považovat i tu, která toto šíření pouze iniciovala,⁷³ to navíc s poukazem na to, že žalobce fakticky určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů adresátů obchodních sdělení a jako správce osobních údajů za toto tedy nese odpovědnost.⁷⁴ Klíčovou roli osoby, která zaslání iniciovala, pak soud dovodil i z čl. 13 odst. 4 směrnice č. 2002/58/ES.⁷⁵ Dále shledal, že nebyl naplněn liberační důvod ve smyslu § 21 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky, neboť žalobce nevynaložil veškeré možné úsilí, aby přestupku předešel.⁷⁶

Úřad pro ochranu osobních údajů již v minulosti uvedl, že za šíření obchodních sdělení je odpovědný nejen rozesílatel, ale i jejich objednatel.⁷⁷ Anotovaný rozsudek toto staví najisto. Zároveň nijak nebrání uplatnění regresního nároku objednatele vůči rozesílateli.

Autor: JS

⁷¹ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

⁷² Body 40 a 49 anotovaného rozhodnutí.

⁷³ Bod 43-45 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁴ Body 53-55 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁵ Body 46 a 48 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁶ Bod 60 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁷ ÚOOÚ. *Za šíření obchodních sdělení je odpovědný nejen rozesílatel, ale i objednatel* [online]. 5. 5. 2017 [cit. 1. 6. 2020]. Dostupné z: <https://www.uoou.cz/za-sireni-obchodnich-sdeleni-je-odpovedny-nejen-rozesilatel-ale-i-objednatel/d-23490>

4. OSTATNÍ

FINANČNÍ PŘÍSPĚVEK NA PROGRAMY ÚSPOR A ENERGETICKÉ ÚČINNOSTI JAKO POVINNOST VEŘEJNÉ SLUŽBY

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-523/18 (Engie Cartagena)
Datum: 19. 12. 2019
Dostupnost: curia.europa.eu

Předběžná otázka se týkala sporu o povahu příspěvku, který musí hradit podniky vyrábějící elektrickou energii pro účely financování národního akčního programu pro úsporu energie a energetickou účinnost, mezi společnostmi Engie Cartagena SL a španělským Ministerio para la Transición Ecológica.

Společnost podala v roce 2014 žalobu k Audiencia Nacional (Vrchní soud s celostátní působností, Španělsko) na zrušení vyhlášky zakládající daný příspěvek. Zpochybnována byla především výše za období 2008-2012.⁷⁸ Daná vyhláška podle ní nesplňovala kritéria a zásady formulované rozsudky Soudního dvora ohledně ukládání povinnosti veřejné služby.⁷⁹ Sporný předpis byl přijat v reakci na tarifní deficit v odvětví elektřiny a měl zamezit tomu, aby financování těchto nákladů dopadalo na celou elektrickou síť.⁸⁰ Audiencia Nacional přitom konstatovala, že v rozporu s požadavky vyplývajícími z čl. 3 odst. 2 směrnice 2009/72 neuvádí nařízení s mocí zákona 14/2010 žádné upřesnění ohledně kritéria použitého pro stanovení částek povinného příspěvku.⁸¹

Předběžná otázka Soudnímu dvoru se týkala toho, zda uložený povinný příspěvek představuje povinnost veřejné služby ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnic 2003/54 a 2009/72, a pokud ano, zda je jasně vymezená, transparentní, nediskriminační a ověřitelná?⁸²

⁷⁸ Bod 20 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁹ Bod 21 anotovaného rozhodnutí, odkazující na rozsudky SDEU ze dne 20. 4. 2010 ve věci Federutility a další, C-265/08, a ze dne 7. 9. 2016 ve věci ANODE, C-121/15.

⁸⁰ Bod 22 anotovaného rozhodnutí.

⁸¹ Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

⁸² Bod 29 anotovaného rozhodnutí.

Členské státy mohou uložit z důvodů obecného hospodářského zájmu podnikům působícím v elektroenergetice povinnosti veřejné služby, které se mohou týkat bezpečnosti, jakož i ochrany životního prostředí.⁸³ Pojem povinnosti veřejné služby, je autonomní pojem unijního práva.⁸⁴ Čl. 106 odst. 2 SFEU směřuje k nalezení rovnováhy mezi zájmem členských států využít některé podniky jako nástroje hospodářské nebo sociální politiky a zájmem Unie na dodržování pravidel hospodářské soutěže a zachování jednotnosti společného trhu.⁸⁵ Povinnost veřejné služby je v souladu se systémem zavedeným směrnicí 2009/72.⁸⁶ Povinný příspěvek neukládá dotyčným podnikům žádný požadavek (např. aby byly dodávaly určité zboží nebo poskytovaly určité služby), který by omezoval jejich svobodu jednat na trhu s elektřinou, nemůže tudíž spadat pod pojem povinnosti veřejné služby ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2009/72.⁸⁷ Pouhá okolnost, že příjmy z povinného příspěvku jsou převáděny do fondu spravovaného IDAE, který je pověřen prováděním opatření v rámci akčního programu v oblasti úspor a energetické účinnosti, neznamená, že je uložena povinnost veřejné služby ve smyslu uvedeného ustanovení.⁸⁸

Soudní dvůr tudíž uzavřel, že čl. 3 odst. 2 směrnice 2009/72 musí být vykládán v tom smyslu, že finanční příspěvek uložený některým podnikům vyrábějícím elektrickou energii za účelem financování programů úspor a energetické účinnosti spravovaných orgánem veřejné správy nepředstavuje povinnost veřejné služby spadající pod toto ustanovení.⁸⁹

Autor: FK

⁸³ Bod 33 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁴ Bod 34 anotovaného rozhodnutí, odkazující na rozsudky SDEU ze dne 21. 2. 2008 ve věci Tele2 Telecommunication, C-426/05, bod 26, a ze dne 9. 11. 2016 ve věci Wathelet, C-149/15, bod 29.

⁸⁵ Bod 40 anotovaného rozhodnutí, odkazující na rozsudky SDEU ze dne 21. 9. 1999 ve věci Albany, C-67/96, bod 103, a ze dne 7. 9. 2016 ve věci ANODE, C-121/15, bod 43.

⁸⁶ Bod 46 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁷ Bod 51 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁸ Bod 52 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁹ Bod 57 anotovaného rozhodnutí.

PŘÍSTUP K INFORMACÍM ČHMÚ

Soud: Nejvyšší správní soud
Věc: 5 As 231/2018 - 77
Datum: 20. 1. 2020
Dostupnost: nssoud.cz

Datový novinář Jan Cibulka žádal od Českého hydrometeorologického ústavu („ČHMÚ“) informace o průměrné denní teplotě a srážkách ve všech měřicích stanicích za dobu, po kterou ČHMÚ tyto informace má. ČHMÚ aplikoval zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a odmítl informaci poskytnout s argumentem, že v omezeném rozsahu jsou již požadované informace pro veřejnost online k dispozici. V plném požadovaném rozsahu je jejich poskytnutí možné jen za úplatu, protože zdarma jsou jen pro subjekty veřejné správy. Předmětná data a databáze navíc dle ČHMÚ tvoří nehmotný majetek ve smyslu zákona č. 219/2000 Sb. Rozhodnutí ČHMÚ bylo napadeno u Městského soudu v Praze, který s interpretací zákona č. 106/1999 Sb. provedenou ČHMÚ nesouhlasil, zejména na základě argumentu, že *" informace o vývoji počasí v ČR, ... mají veřejnoprávní charakter. ... Úplné informace o vývoji počasí, musí být ze své podstaty přístupné na vyžádání bezplatně už jen proto, že přístup k jejich obsahu nemůže být závislý na finančních příjmech a sociálním statusu jednotlivce. ... Dotčení ekonomických zájmů činnosti [ČHMÚ] nemůže být důvodem pro odepření poskytnutí informací."*⁹⁰ Městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, ten nicméně podal kasační stížnost.

NSS se však ve svém rozsudku otázce možnosti poskytnout předmětné informace vůbec nevěnoval, protože se ve svých úvahách zastavil na otázce, podle jakého zákona je celou kauzu třeba posuzovat. Právní otázkou anotovaného rozhodnutí tak je, zda mají být informace o počasí poskytovány v režimu zákona č. 106/1999 Sb., nebo v režimu zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí.

⁹⁰ Bod 6 anotovaného rozhodnutí.

NSS zmínil ustanovení Aarhuské úmluvy, směrnici 2003/4/ES a zákon č. 123/1998 Sb. a uvedl poměrně široké vymezení, že informace o životním prostředí jsou jakékoli informace o stavu složek životního prostředí.⁹¹ Vyžádané informace do tohoto širokého vymezení spadají.⁹² Z toho důvodu je dle NSS nezbytné dodržet přísné rozdělení věcné působnosti obou informačních zákonů,⁹³ a to i přes jejich zjevnou podobnost.⁹⁴ NSS v závěru konstatuje, že jak ČHMÚ, tak Městský soud postupovaly podle nesprávného zákona a z toho důvodu všechna předchozí rozhodnutí ve věci zrušil a věc vrátil ČHMÚ k dalšímu řízení.

Anotované rozhodnutí je věcně zajímavé, byť nikterak nepomohlo zodpovědět otázku poskytování předmětných informací. Relativně striktní přístup NSS ukázal, že přísné rozlišování mezi zákony 106/1999 Sb. a 123/1998 Sb. je i nadále nezbytné.

Autor: JM

NEZÁKONNOST PAUŠÁLNÍHO POŽADAVKU NA ZASLÁNÍ DOKUMENTACE O ZADÁVACÍM ŘÍZENÍ V ORIGINÁLE

Soud: Krajský soud v Brně
Věc: 31 Af 24/2018
Datum: 29. 4. 2020
Dostupnost: na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, v anotovaném rozsudku v pozici žalovaného, ve svém rozhodnutí shledal postup veřejného zadavatele, zde v pozici žalobce, v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před uzavřením smlouvy nezákonným. To konkrétně z důvodu, že žalobce žalovanému v daném řízení nezaslal dokumentaci o zadávacím řízení (konkrétně se jednalo o části zadávací dokumentace) na dotčenou veřejnou zakázku

⁹¹ Body 25 a 26 anotovaného rozhodnutí.

⁹² Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

⁹³ Bod 29 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁴ Bod 31 anotovaného rozhodnutí.

v požadované podobě. Žalobce zaslal žalovanému předmětné části dokumentace pouze v kopii, což však žalovaný vyhodnotil jako nedostatečné pro splnění zákonných podmínek uvedených v § 252 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“). Předseda žalovaného v řízení o rozkladu výše uvedené rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl.⁹⁵

Žalobce ve své správní žalobě především namítal, že je zaslání kopie dokumentace o zadávacím řízení pro účely řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dostačující, neboť zákonná úprava požadavek originálu nestanovuje.⁹⁶ Soud se tak v anotovaném rozsudku zabýval tím, zda v řízení o přezkoumání úkonu zadavatele žalovaný může a *priori* vždy vyžadovat originály (nebo podobu jim postavenou na roveň).⁹⁷

Ustanovení § 252 odst. 1 ZZVZ stanovuje, že je zadavatel povinen žalovanému doručit své vyjádření k obdrženému návrhu na zahájení řízení o přezkumu úkonů zadavatele, a to do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením má být žalovanému zaslána dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh. Nejvyšší správní soud se pak v minulosti vyjádřil, že nevidí důvod pro neakceptace kopie listin, které mají sloužit jako důkazní prostředky před správními orgány.⁹⁸

Soud uvedl, že forma uchovávané dokumentace není v ZZVZ nijak definována.⁹⁹ Dále poukázal na to, že pouze z důvodu, že dotčené ustanovení neobsahuje výslovné umožnění zaslat kopii, nelze usuzovat na povinnost zaslat originál,¹⁰⁰ a to i s odkazem na enumerativnost veřejnoprávních pretenzí.¹⁰¹ Dále uvedl, že znak vysoké formalizovanosti se vztahuje pouze na zadávací řízení a není možné se na něj paušálně odvolávat i při dalších souvisejících úkonech žalovaného.¹⁰² Z výše

⁹⁵ Body 1-5 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁶ Viz body 6-12 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁷ Bod 35 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018-34.

⁹⁹ K tomu viz blíže bod 47 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁰ Bod 52 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰¹ Bod 54 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰² K tomu viz blíže bod 55 anotovaného rozhodnutí.

uvedených důvodů a s odkazem na předcházející judikaturu¹⁰³ soud označil paušální požadavek žalovaného na zaslání dokumentů ve smyslu § 252 odst. 1 ZZVZ vždy v originále (nebo podoby mu postavené na roveň) za nezákonný.¹⁰⁴

Z anotovaného rozsudku vyplývá, že je dlouhotrvající praxe žalovaného, která je deklarovaná i na jeho webových stránkách,¹⁰⁵ v rozporu se zákonem.¹⁰⁶

Autor: JS

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).

¹⁰³ Bod 59 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁴ Bod 61 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁵ Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. *V jaké podobě předávat ÚOHS dokumentaci o zadávacím řízení, je-li postup zadavatele napaden?* [online] [cit. 15. 6. 2020]. Dostupné z: <https://www.uohs.cz/cs/verejne-zakazky/obrana-proti-nespravnemu-postupu-zadavatele/navrh-na-prezkoumani-ukonu-zadavatele/pozadavky-uohs-na-podobu-predkladane-dokumentace-o-zadavacim-rizeni.html>.

¹⁰⁶ Proti anotovanému rozhodnutí byla dne 9. 6. 2020 podána kasační stížnost.